29 Μαρτίου 2016

Πώς να σώσω την ψυχή μου;

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Να πει κάποιος σε έναν άνθρωπο που ρωτάει: “Πώς μπορώ να σώσω την ψυχή μου;” Αυτό: Μετανόει, και ενισχυμένος με τη δύναμη της χάριτος των αγίων Μυστηρίων,

προχώρα την οδό των εντολών του Θεού, υπό την καθοδήγηση που η Αγία Εκκλησία σού δίνει μέσω της θεόσδοτης ιεροσύνης. Όλο αυτό πρέπει να γίνει μέσα σε ένα πνεύμα ειλικρινούς πίστης που δεν κρατά καμία επιφύλαξη.

Έπειτα, τι είναι πίστη;...

Η πίστη είναι η ειλικρινής ομολογία ότι ο Θεός, ο οποίος λατρεύεται, η Αγία Τριάδα, που δημιούργησε όλα τα πράγματα και προνοεί για όλα, σώζει εμάς τους πεσμένους, μέσω της δύναμης του σταυρικού θανάτου του ενσαρκωμένου Υιού του Θεού, με τη χάρη του Παναγίου Πνεύματος μέσα στην Αγία Εκκλησία Του. Η αρχή της ανακαίνισης, που ξεκινάει σε αυτή τη ζωή, θα εμφανιστεί σε όλη της τη δόξα στο μέλλοντα αιώνα, με έναν τρόπο που το μυαλό δεν μπορεί να κατανοήσει, ούτε η γλώσσα να εκφράσει.

Ω, Θεέ μας, πόσο μεγάλες είναι οι υποσχέσεις σου!

Και μετά πώς περπατάει κάποιος απαρέγκλιτα στην οδό των εντελών;

Αυτό δεν μπορεί να απαντηθεί με μία λέξη, γιατί η ζωή είναι σύνθετο πράγμα. Ορίστε τα απαραίτητα:

α) Μετανόησε, και γύρισε στον Κύριο, αναγνώρισε τις αμαρτίες σου, κλάψε γι' αυτές, με βαθιά συντριβή, και ομολόγησέ τες ενώπιον του πνευματικού σου πατέρα. Υποσχέσου με το στόμα και με την καρδιά μπροστά στο πρόσωπο του Κυρίου να μην τον προσβάλεις περαιτέρω με τις αμαρτίες σου.

β) Έπειτα, διατηρώντας το Θεό στο μυαλό και την καρδιά, προσπάθησε να εκπληρώσεις στην πραγματικότητα τις υποχρεώσεις και τις καταστάσεις, τις οποίες σου επιβάλλει η ύπαρξή σου στη ζωή.

γ) Σ' αυτή την εργασία φρούρησε προ πάντων την καρδιά σου από κακές σκέψεις και συναισθήματα — υπερηφάνεια, ματαιοδοξία, θυμός, κατάκριση, έχθρα, φθόνος, περιφρόνηση, απελπισία, προσκόλληση σε πράγματα και πρόσωπα, διασκεδασμός του νου, άγχος, όλες τις αισθησιακές ηδονές και οτιδήποτε χωρίζει το μυαλό και την καρδιά από το Θεό.

δ) Προκειμένου να μείνεις σταθερός σε αυτή την εργασία, αποφάσισε εκ των προτέρων: να μην παρατήσεις αυτό που αναγνωρίζεις απαραίτητο, ακόμα κι αν αυτό ισοδυναμεί με θάνατο. Για να το πετύχεις αυτό, όταν αρχικά αποφασίσεις να το κάνεις, πρόσφερε τη ζωή σου στο Θεό ώστε να ζεις όχι για τον εαυτό σου, αλλά για το Θεό μόνο.

ε) Στήριγμα για μια τέτοια ζωή είναι μια ταπεινή προσφορά του εαυτού μας στη

θέληση του Θεού, και όχι να στηριζόμαστε στον εαυτό μας· ο πνευματικός στίβος στον οποίο ολοκληρώνεται αυτή η ζωή είναι η υπομονή, μια απαρέγκλιτη σταθερότητα στις τάξεις της λυτρωμένης ζωής, με μια χαρούμενη καρτερικότητα για όλους τους κόπους και τα δυσάρεστα που συνδέονται μ' αυτή.

στ) Στήριγμα για την υπομονή είναι η πίστη — δηλαδή η διαβεβαίωση ότι, εργαζόμενος κατ' αυτό τον τρόπο για το Θεό, εσύ είσαι δούλος Του και αυτός είναι ο Κύριός σου, ο οποίος βλέπει τις προσπάθειές σου, χαίρεται μ' αυτές και τις εκτιμά – η ελπίδα – ότι η βοήθεια του Θεού η οποία σε προστατεύει πάντα, είναι πάντα έτοιμη και σε περιμένει, και θα κατέλθει σε σένα στο χρόνο που την χρειάζεσαι, ότι ο Θεός δε θα σε απαρνηθεί στο τέλος της ζωής σου, και θα σε κρατήσει πιστό στις εντολές του εδώ, ανάμεσα σε όλους τους πειρασμούς, θα σε οδηγήσει μέσω του θανάτου στην αιώνια βασιλεία Του – η αγάπη – που σκέφτεται μέρα και νύχτα τον αγαπημένο Κύριο, προσπαθεί με κάθε τρόπο να κάνει μόνο ό,τι τον ευχαριστεί, και αποφεύγει όλα όσα τον προσβάλουν με σκέψη, λόγο ή πράξη.

ζ) Τα όπλα μιας τέτοιας ζωής είναι: οι προσευχές στο ναό και στο σπίτι, ειδικά η νοερή προσευχή, η νηστεία ανάλογα με τη δύναμή μας και τους κανόνες της εκκλησίας, η επαγρύπνηση, η μόνωση, η χειρωνακτική εργασία, η συχνή εξομολόγηση των αμαρτημάτων, η Θεία Κοινωνία, η ανάγνωση του Λόγου του Θεού και των κειμένων των Αγίων Πατέρων, οι συνομιλίες με θεοσεβείς ανθρώπους, η συχνή συζήτηση με τον πνευματικό μας πατέρα για όλα τα γεγονότα της εσωτερικής και εξωτερικής ζωής μας. Το θεμέλιο όλων αυτών των έργων κατά μέτρο, χρόνο και τόπο είναι η σοφία, με τη συμβουλή εκείνων που είναι πεπειραμένοι.

η) Φρούρησε τον εαυτό σου με φόβο. Γι' αυτό να θυμάσαι το θάνατο—το τέλος, την κρίση, την κόλαση, την ουράνια Βασιλεία.

θ) Προ πάντων να είσαι προσεκτικός με τον εαυτό σου: κράτα το νου νηφάλιο και την καρδιά ατάραχη.

ι) Θέσε ως τελικό στόχο το άναμμα της φλόγας του πνεύματος, ούτως ώστε η πνευματική πυρκαγιά να κάψει την καρδιά σου και, συγκεντρώνοντας όλες σου τις δυνάμεις, άρχισε να χτίζεις τον εσωτερικό άνθρωπο και τελικά κάψε τα βάρη των αμαρτιών και των παθών σου.

Τακτοποίησε τη ζωή σου με αυτό τον τρόπο, και με τη χάρη του Θεού θα σωθείς.

Όσιος Θεοφάνης ο Έγκλειστος

Πηγή: ekklisiaonline.gr